

DE FIJNHEID VAN DE AANDACHT IN SCHILDER- EN TEEKENKUNST

met fijne 19de-eeuwsche aquarellen of prentkunst, eenvoudig omdat de aanblik van het geheel flauw en zwak geleeek, terwijl toch bij het nader treden de qualiteit bijzonder goed bleek. Er zijn dan fijne wetten overtreden. Onwillekeurig overtreden, omdat nu eenmaal het museum nooit kan vergoeden en ook niet beoogt te vergoeden hetgeen het levende leven, zoolang het kunstwerken vasthoudt en in zich opneemt, kan opwekken.

Er is in de vorige eeuw een verband geweest tusschen den vorm, waarin het intieme leven der burgers kunst kon genieten in huiskamers en den vorm der prent- en teekenkunst. Langzaam aan zijn in de twintigste eeuw beide vormen, van scheppen en genieten, vervallen. Ook de huiskamers veranderden, niet alleen van afmeting, kleur en meubels, doch ook in de plaatsing der meubels; het verzamelpunt van het haardvuur en de verlichting verdween. De stilte der avonden moest wennen aan telefoongerinkel en radio-geruisch.

Een tijdlang scheen het of de groote vlucht der houtsnede-techniek iets terug zou brengen. Doch dat was een illusie. De houtsnede werd spoedig een mode, die nog voortleeft in slechte kunstnijverheidswinkeltjes. De houtsnede werd dadelijk een begeerde, want goedkoope artistieke wandversiering. In zekeren zin werd dit een begrafenis van

Wim
Schuhma-
cher,
O.I.-inkt-
tekening,
Tuin, 1936